

замахъ и дълбоко вживяване: този дивенъ есененъ пейзажъ, съ кървавия ликъ на месеца задъ оловния облакъ, като фонъ на страшната душевна мъка и това сгъстяване на тъмата, което сочатъ третъ етапа на обезвъряването, завършващи съ единъ и същъ възгласъ: „Ще дойде день, но Боже мой, кога?“, което създава и музикално впечатление.

Тукъ — покрай „общитъ“ мѣста — въ 2-3 момента ние наистина усѣщаме крилото на смъртта — ледения повѣй на Ленау-витѣ елегии:

Ти, ти си въ първи цвѣтъ на младостта...
На твое чело сѣнката на скръбъ
не е минала, ни горчиви сълзи
сж замъглили твоитѣ очи...

.
Подобно на мелодия отново,
кога да е, ти ще изчезнешъ пакъ...
мъртвешки сънь не буди никой звукъ,
мъртвешки мракъ лучи не освѣтляватъ!
Мъртвецъ съмъ азъ, когото сж случайно
забравили во гроба да заровятъ!...
Ще дойде край, но, Боже мой, кога?

И страшната пѣсенъ, посветена ней..., и трагичния край на обезумяването:

Възви се той и поривисто грабна
цигулката во трепетни ржце
и както майка, въ блѣнъ на болно дете
заслушана, така се вслуша той
во глухитѣ ѝ първи звукове;
повтори пакъ. — и следъ минута бѣсно
той лекий лжкъ поведе по струнитѣ.
То бѣше викъ на радостъ беззаветна,
недълга радостъ, — съ трепетна рулада